

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Ing. J.N.**

zastoupeného doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem,
sídlem Revoluční 24, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

za účasti:

1. P.Č.,
2. E.Č.,
3. J.Č.,
4. F.K.,
5. J.K.,
6. J.N.,
7. P.N.,
8. D.S.,
9. L.S.,
10. B.S.,
11. K.S.,
12. M.S.,
13. J.S.,

všech zastoupených doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem,
sídlem Revoluční 24, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, čj. MHMP 441842/2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „**žalovaný**“) ze dne 31. 7. 2018, čj. MHMP 441842/2018 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný pro opožděnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**stavební úřad**“) ze dne 22. 7. 2013, čj. OV/130778/2012/Mat (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“ či „**Stavební povolení**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), povolil stavbu označenou jako „*stavební úpravy v části 1. PP, 1. NP a 2. NP domu č. p. X v souvislosti se změnou užívání prodejny, sklepních prostor a bytu na restauraci pro 70 osob s provozní dobou od 10 do 24.00 hodin*“, na pozemku parc. č. Y v katastrálním území Z (dále jen „**Stavba**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podotkl, že rozhodnutím sp. zn. S-MHMP 920405/2015/STR ze dne 23. 7. 2015 (dále též „**Původní rozhodnutí o odvolání**“) posoudil podané odvolání jako přípustné, ale opožděné, a to s poukazem na § 84 odst. 1 ve spojení s § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), přičemž konstatoval, že projednání věci v přezkumném řízení brání lhůty uvedené v § 96 odst. 1 správního řádu. Žalovaný dále konstatoval, že Původní rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2017, čj. 11 A 164/2015 - 45, a to pro nedostatečné odůvodnění ve věci posouzení odvolatelů jako účastníků dle § 27 odst. 2 správního řádu, které bylo zásadní pro posouzení podaného odvolání dle podmínek § 84 odst. 1 správního řádu. Soud přitom žalovanému uložil, aby se v dalším řízení zabýval podrobněji postavením žalobců z pohledu podmínek uvedených v § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu ve spojení s § 84 odst. 1 správního řádu.
4. Žalovaný dále poukázal na to, že odvolatelé po rozhodnutí soudu doplnili své odvolání mj. o upřesnění námitky, že jsou účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, a to z důvodu, že mezi domem stavebníka č. p. X a domem žalobců č. p. W v k. ú. Z je společná štítová zeď, do které je zasahováno navrženou stavbou, a to minimálně ukotvením

navržené vzduchotechniky, přičemž měli s ohledem na uvedené za to, že jsou účastníky dle § 109 písm. b) stavebního zákona účinného v době vydání předmětného rozhodnutí stavebním úřadem, tj. účastníky hlavními dle § 27 odst. 1 správního řádu.

5. Žalovaný dále v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popsal, že projektová dokumentace neobsahovala podklady k posouzení návaznosti stavby na stavby v okolí, proto nebylo možné vyvrátit tvrzení odvolatelů, že výše uvedené dotčené domy mají společnou štitovou zeď. K ověření skutečnosti, že klimatizace, kterou stavebník ke stavbě navrhl, je ukotvena ve společné štitové zdi, a proto je zasahováno tímto ukotvením do majetku odvolatelů, opatřil při kontrolní prohlídce stavební úřad podle žalovaného doklady, kterými prokázal, že dům stavebníka byl proveden dle povolení, tj. s vlastními základy a štitovou zdí. Žalovaný poukázal na obsah protokolu o kontrolní prohlídce stavby ze dne 15. 3. 2018, s tím, že
 - a. tloušťka štitové zdi domu stavebníka je cca 33 cm, a proto odpovídá s rozdílem 3 cm tloušťce zdi, která byla povolena k provedení stavby dokumentací z r. 1892;
 - b. z dobové dokumentace z r. 1893 domu odvolatelů je rovněž zřejmé, že stavba byla povolena jako stavba na vlastních základech a s vlastními obvodovými konstrukcemi;
 - c. pokud tedy odvolatelé, resp. jejich předchůdci jako vlastníci stavby toto povolení nedodrželi, nebylo možné podle žalovaného vyloučit, že využili při stavbě zeď domu stavebníka;
 - d. nedodržení stavebního povolení však podle žalovaného v doplnění odvolání odvolatelé netvrdí a také neuvádí, z čeho tvrzení o existenci společné štitové zdi dovozují;
 - e. skutečnost, že odvolatelé nedodrželi stavební povolení a štitovou zeď vedle štitové zdi domu stavebníka neprovedli, nesvědčí podle žalovaného o společné štitové zdi; společnou štitovou zdí může být dle žalovaného jen zeď, která jako společná byla povolena;
 - f. provedená klimatizace od vyvýšené fasády odvolatelů k jejímu nejbližšímu okraji pláště klimatizace je vzdálena cca 40 cm. Potrubí klimatizace je síly cca 40 cm. Potrubí klimatizace je ukotveno pomocí spon, které jsou uchyceny v polovině průměru potrubí klimatizace do fasády domu stavebníka. Z uvedeného je zřejmé, že klimatizace není ukotvena ve štitové zdi domu, ale ve fasádě do dvora stavby stavebníka, což je patrné také z fotografie č. 7 zobrazující uchycení vzduchotechniky. Je proto vyloučen zásah do štitové zdi domu a tedy do majetku odvolatelů.
6. Žalovaný dále uvedl, že odvolatelé navrhli k provedení k důkazu na podporu svého tvrzení, že domy č. p. X a č. p. W v k. ú. Z mají společnou štitovou zeď a tuto nelze od domu č. p. W ani od domu č. p. X oddělit, provedení kontrolní prohlídky domu odvolatelů. Stavební úřad kontrolní prohlídkou domu č. p. W v k. ú. Z ze dne 15. 5. 2018 dle žalovaného ověřil a do protokolu z kontrolní prohlídky zdokladoval, že dům č. p. W má provedenou vlastní štitovou zeď, která odpovídá dokumentaci z r. 1892. Tento výsledek kontrolní prohlídky vyvrátil podle žalovaného tvrzení odvolatelů ve věci

společné štítové zdi a vyloučil, že by provedením klimatizace domu č. X bylo zasahováno do vlastnictví odvolatelů, což by odůvodňovalo jejich postavení hlavních účastníků řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Tato skutková okolnost podle žalovaného také potvrzuje, že v důsledku tohoto postavení odvolatelů lze jejich odvolání posuzovat dle § 84 odst. 1 správního řádu.

7. Žalovaný konstatoval, že objektivní jednoroční lhůta dle naposledy uvedeného ustanovení se odvíjí ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků (kterým ho správní orgán oznamoval). Ze spisového materiálu přitom podle žalovaného vyplývá, že posledním účastníkům, M.P. a A.B., bylo Prvostupňové rozhodnutí oznámeno dne 9. 8. 2013. Podání, které stavební úřad posoudil jako odvolání, bylo podle žalovaného podáno dne 24. 3. 2015, podání označené odvolateli jako odvolání je pak dle žalovaného ze dne 12. 5. 2015. Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že se jedná o odvolání opožděné.
8. Žalovaný s odkazem na § 92 věty první správního řádu konstatoval, že při posuzování opožděnosti odvolání nezkoumá, zda stavební úřad vymezil účastníky řízení správně. Zamítnutí odvolání podle tohoto ustanovení není dle žalovaného výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána. V tomto směru žalovaný poukázal na relevantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.
9. Žalovaný pak na str. 5 – 6 Napadeného rozhodnutí zdůvodnil, že s ohledem na marné uplynutí lhůty předvídané v § 96 odst. 1 správního řádu není možno v daném případě zahájit a vést přezkumné řízení.
10. Žalovaný přisvědčil odvolatelům, pokud jde o posouzení okruhu účastníků řízení dle § 109 stavebního zákona. S odkazem na dříve uvedené se však neztotožnil s tím, že by byli odvolatelé účastníky řízení dle § 109 písm. b) stavebního zákona, tj. vlastníky stavby, na níž má být provedena změna stavby, není-li stavebníkem. Dle žalovaného jim svědčilo toliko právo dle § 109 písm. e) stavebního zákona jako vlastníků sousedního pozemku nebo stavby na něm, neboť stavební úřad kontrolní prohlídkou stavby ze dne 15. 3. 2018 a zejména ze dne 15. 5. 2018 potvrdil, že ukotvení vzduchotechniky bylo provedeno do konstrukcí domu stavebníka, nikoli do štítové zdi domu odvolatelů.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný nesprávně zamítl odvolání ze dne 30. 4. 2015 proti Prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil tak nezákonný stav vzniklý v důsledku nezákonného postupu stavebního úřadu ve stavebním řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, ve kterém stavební úřad hrubým porušením zákona, hrubým porušením zásad dobré správy a obecných principů právního státu, na kterých je Česká republika jako demokratický stát založena, odňal žalobci a spolu s ním i dalším spoluvlastníkům domu č. p. W (tj. domu, který bezprostředně navazuje na stavbu domu č. p. X, ve kterém byly výše uvedeným rozhodnutím povoleny stavební úpravy) právo účastnit se stavebního řízení, znemožnil jim uplatnění jejich procesních práv a vznesení námitek v předmětném stavebním řízení. Nadto došlo podle žalobce i k zásahu do vlastnických práv žalobce a ostatních vlastníků domu č. p. W, neboť nezákonným rozhodnutím stavebního úřadu byla v prostorách domu č. p. X, kde se dosud nacházely prodejna, sklep a byt, povolena stavba

restaurace s nočním provozem, což už jen samo o sobě bude mít velmi negativní vliv na kvalitu bydlení v domě a hodnotu bytových jednotek v domě č. p. W (v tomto směru žalobce poukazoval na to, že technické vybavení má být dle projektové dokumentace ukotveno ve štitové zdi, na niž bezprostředně navazuje dům č. p. W).

12. Žalobce namítl, že žalovaný posoudil věc čistě formalisticky pouze v intencích ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu a zcela opomněl, že správní orgány jsou při rozhodování povinny dodržovat též zásady dobré správy a na základě § 192 odst. 1 stavebního zákona jsou povinny řídit se i dalšími ustanoveními správního řádu, zejména pak základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými v § 2 a násl. správního řádu, které žalobce dále specifikoval. Žalovaný podle žalobce nic z toho nevzal při vydání Napadeného rozhodnutí v úvahu, byť sám (a to již dříve) potvrdil, že Prvostupňové rozhodnutí je nezákonné. K nápravě nezákonného stavu však nedošlo, žalovaný naopak nezákonný stav a nezákonné zasahování do práv žalobce a dalších spoluvlastníků zlegalizoval. Podle žalobce bylo porušeno jeho právo ústavně zaručené v čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
13. Žalobce s odkazem na obsah Prvostupňového rozhodnutí uvedl, že do okruhu účastníků řízení nebyli vlastníci sousední stavby – domu č. p. W vůbec zařazeni, ačkoli tento dům na dům č. p. X bezprostředně navazuje (domy na sebe vzájemně navazují štitovou zdí). Žalobci, ostatním odvolatelům ani dalším spoluvlastníkům domu č. p. W nebylo o probíhajícím stavebním řízení ani o vydání Prvostupňového rozhodnutí nic známo a neměli žádnou možnost se o probíhajícím řízení dovědět. Až po době delší než rok od nabytí právní moci vyvěsil podle žalobce stavebník tabulku o povolení stavby a zahájil vlastní stavební práce, čímž bylo vlastníkům domu č. p. W zabráněno, aby mohli bránit svá práva proti nezákonnému postupu stavebního úřadu, který je jako účastníky řízení opomenul.
14. Žalobce v tomto směru dále rekapituloval průběh řízení navazujícího na podání odvolání, sumarizoval v něm uplatněné námitky, shrnul závěry vyslovené v Původním rozhodnutí o odvolání a v rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2017, čj. 11 A 164/2015 - 45, jímž bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, a poukázal na obsah doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
15. Žalobce dále uvedl, že na základě uvedených odvolacích námitek bylo 15. 3. 2018 prostřednictvím stavebního úřadu provedeno místní šetření a měření štitové zdi domu č. p. X a spis byl doplněn o dobovou stavební dokumentaci domů č. p. W a č. p. X, z níž žalovaný dovodil, že oba domy byly navrženy jako stavby s vlastními základy a štitovou zdí. Po nahlédnutí do spisu dne 4. 4. 2018 přitom dle žalobce odvolatelé zjistili, že ve spise žalovaného není obsažena projektová dokumentace předmětné stavby povolené Prvostupňovým rozhodnutím, bez které ovšem nebylo podle názoru odvolatelů možné o jejich námitkách rozhodnout. Žalobce pak s poukazem na obsah vyjádření z 5. 4. 2018 uvedl, že v reakci na vznesené námitky bylo prostřednictvím stavebního úřadu provedeno dne 15. 5. 2018 měření štitové zdi i z pohledu domu č. p. W se závěrem, že dům č. p. W má vlastní štitovou zeď. Tímto zjištěním podle žalobce „pro žalovaný správní orgán věc skončila, neboť z této skutečnosti měl za vyloučené, „...že by provedením klimatizace domu č.p. X bylo zasahováno do vlastnictví odvolatelů, což by zdůvodňovalo jejich postavení hlavních účastníků řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu), na které se rozhodnutí vztahuje.““

16. Žalobce k výše uvedenému závěru žalovaného namítl, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí při řešení otázky, zda odvolatelé jsou „hlavními“ účastníky stavebního řízení, tedy zda povolovaná stavba přímo zasahuje dům č. p. W, bere v úvahu jen jednu část povolované stavby a její venkovní umístění ve vztahu k domu odvolatelů – a to klimatizaci umístěnou na fasádě domu č. p. X a její vzdálenost od fasády domu č. p. W, a vychází ze zjištění, že „... klimatizace není ukotvena ve štitové zdi, ale ve fasádě do dvora stavby stavebníka...“, a odkazuje na fotografii č. 7 zobrazující uchycení vzduchotechniky. Dalšími námitkami odvolatelů uvedenými v jejich vyjádření ze dne 5. 4. 2018, vztahujícími se k posouzení výše uvedené otázky jejich účastenství ve stavebním řízení, se již podle žalobce žalovaný nezabýval, nevyjádřil se ani k námitkám týkajícím se ukotvení technologických zařízení v místnosti č. 2.04 (tj. v kuchyni předmětné restaurace) ve štitové zdi a nezkoumal, jak podle projektové dokumentace přiložené k žádosti o stavební povolení mají být tato zařízení v této zdi ukotvena, nezkoumal, zda toto ukotvení přímo zasahuje, nebo nezasahuje stavbu domu č. p. W. Žalobce měl proto za to, že otázka, zda odvolatelé jsou, či nejsou „hlavními“ účastníky stavebního řízení, nebyla žalovaným posouzena tak, aby z ní bylo možné učinit jednoznačný závěr, že odvolatelé hlavními účastníky řízení nejsou. Podle žalobce se stavba povolená předmětným Stavebním povolením přímo dotýká stavby domu č. p. W a vlastníci tohoto domu jsou z tohoto důvodu „hlavními“ účastníky stavebního řízení dle § 109 písm. b) stavebního zákona, na které se časové omezení pro podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu nevztahuje.
17. Žalobce dále uvedl, že žalovaný se sice v Napadeném rozhodnutí zčásti vypořádal s tím, co mu uložil zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, čj. 11 A 164/2015 - 45, tedy zkoumal, zda jsou odvolatelé účastníky stavebního řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a dospěl k závěru, který opírá o ustanovení § 84 odst. 1 tohoto zákona. Napadené rozhodnutí je však dle žalobce nesprávné a neakceptovatelné, protože se jím legalizuje nezákonné rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo protiprávně zasaženo do práv žalobce a dalších vlastníků domu č. p. W, kterým byla v důsledku nezákonného postupu správního orgánu odňata možnost ve správním řízení řádně uplatnit a hájit svá práva, a zasaženo bylo i do ústavně zaručeného vlastnického práva. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalobce výsledkem naprosté svévole stavebního úřadu jako orgánu veřejné moci při jeho vydání, podle žalobce byly porušeny samotné základní principy demokratického právního státu, na kterých je Česká republika založena, a byl porušen čl. 2 Listiny základních práv a svobod. Legalizací předmětného stavebního povolení Napadeným rozhodnutím došlo podle žalobce k akceptaci nezákonného zásahu do ústavně zaručeného vlastnického práva žalobce a dalších vlastníků domu č. p. W, tedy do základního lidského práva garantovaného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Podle názoru žalobce se měl žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádat i s touto stránkou věci.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 12. 2018 uvedl, že nepochybně skutečnost, že stavební úřad v řízení ukončeném Prvostupňovým rozhodnutím nesprávně určil okruh účastníků řízení, když žalobci nepochybně postavení účastníka řízení z titulu vlastnického práva k sousední stavbě náleželo. S takovou situací opomenutých účastníků řízení přitom dle žalovaného výslovně počítá § 84 odst. 1 správního řádu, přičemž jednorozhodnutí lhůta k podání odvolání stanovená pro opomenutého účastníka řízení je dle žalovaného ve správním řádu výrazem principu právní jistoty. Žalovaný v tomto směru

poukázal na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, čj. 1 As 45/2007 - 48, ze dne 15. 5. 2008, čj. 2 As 11/2008 - 42, ze dne 27. 11. 2013, čj. 8 As 111/2012 - 30, ze dne 20. 4. 2005, čj. 3 As 35/2004 - 52, ze dne 31. 1. 2007, čj. 6 As 13/2005 - 119, či ze dne 27. 11. 2013, čj. 8 As 111/2012 - 35, a uzavřel, že mu nelze vytýkat, když odvolání z hlediska jeho včasnosti posoudil z hledisek upravených v § 84 odst. 1 správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že *de facto* „legalizoval“ nezákonný zásah do ústavně zaručeného práva žalobce, a byl přesvědčen, že nemohl rozhodnout jinak, než v intencích výše uvedeného. Žalovaný zdůraznil, že dle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné odvolání odvolací správní orgán zamítne; učiní tak, aniž by se zabýval otázkou věcné správnosti, zákonnosti či nicotnosti odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (v této souvislosti odkázal na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2018, čj. 10 As 148/2016 - 45, či ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 9 As 172/2012).

19. K námitce poukazující na to, že se nevypořádal s námitkami ohledně ukotvení technologických zařízení v místnosti č. 2.04 ve štitové zdi a nezkoumal, zda toto ukotvení přímo zasahuje či nezasahuje stavbu domu č. p. W, resp. na to, že otázka, zda odvolatelé jsou nebo nejsou hlavními účastníky řízení, nebyla žalovaným posouzena jednoznačně, žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce ohledně zásahu – ukotvení technologických zařízení do domu žalobce, nemá oporu v předložené dokumentaci a žalobce ani své tvrzení žádným relevantním způsobem nedokládá. Žalovaný uvedl, že po zrušení Původního rozhodnutí o odvolání doplňoval dokazování ohledně posouzení možného zásahu stavebních úprav do domu žalobce. Poukázal na to, že dne 23. 1. 2018 byla do spisového materiálu stavebním úřadem doplněna archivní dokumentace domu č. p. X i domu odvolatelů č. p. W, z nichž vyplývá, že obě stavby byly řešeny s vlastními základy a s vlastními obvodovými zdmi. Následně byl podle žalovaného dne do spisového materiálu doplněn protokol z kontrolní prohlídky ze dne 15. 3. 2018, při níž bylo provedeno kontrolní měření tloušťky štitové zdi domu č. p. X přiléhající k sousednímu domu č. p. W v 1. NP směrem do ulice Budečská a směrem do dvora a byla zjištěna tloušťka zdi směrem do ulice cca 43 cm a směrem do dvora cca 33 cm. Stavební úřad pak dle žalovaného k návrhu odvolatelů v podání ze dne 6. 4. 2018 provedl měření tloušťky štitové zdi domu č. p. W při kontrolní prohlídce dne 15. 5. 2018, přičemž ze zjištěných skutečností vyplývá, že domy č. p. X a č. p. W mají na společné hranici pozemků parc. č. Y k. ú. Z samostatné štitové zdi a je tedy zřejmé, že případná ukotvení technologických zařízení v místnosti označené č. 2.04 (kuchyně), rozvody elektřiny, vody a kanalizace jsou navrhována ve zdi domu č. p. X, nikoli ve zdi sousedního domu č. p. W, neboť kotvení ani drážky pro rozvody elektřiny, vody a kanalizace nepřesáhnou hloubku 30 cm. Tvrzení žalobce, že žalovaným nebyl posouzen možný zásah stavebních úprav, resp. technologických zařízení do domu žalobce (zejména ve vztahu k jeho typu účastenství), tedy nemá podle žalovaného oporu ve správním spise, ale ani v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jak dle žalovaného vyplývá ze str. 4 a násl. Napadeného rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že stavebními úpravami nebylo zasaženo do společných částí sousedního domu, jejichž je žalobce spoluvlastníkem, nesplňuje tento podmínku pro postavení tzv. esenciálního účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu.
20. Žalovaný doplnil, že předmětem jeho rozhodnutí mohlo být pouze posouzení včasnosti, resp. opožděnosti podaného odvolání, nikoli zákonnost nebo věcná správnost rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, které je již z důvodu uplynutí prekluzivních lhůt nepřezkoumatelné. Tím však není dle žalovaného dotčeno právo žalobce domáhat se případné náhrady škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů.

V. Procesní stanovisko osob zúčastněných na řízení

21. Osoby zúčastněné na řízení se ve svém vyjádření ze dne 20. 11. 2018 ztotožnily s žalobní argumentací.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
23. V posuzované věci brojí žalobce podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Stavebnímu povolení pro jeho opožděnost. Podstatou sporu mezi účastníky je přitom posouzení včasnosti odvolání podaného žalobcem proti Prvostupňovému rozhodnutí jako opomenutým účastníkem řízení v režimu § 84 odst. 1 správního řádu.
24. Soud připomíná, že podle § 73 správního řádu platí, že *„nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání“*.
25. Podle § 81 odst. 1 správního řádu platí, že *„účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.“*
26. Z § 83 odst. 1 správního řádu se podává, že *„odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty“*.
27. Podle § 84 odst. 1 správního řádu platí, že *„osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.“*
28. Podle § 92 odst. 1 správního řádu pak platí, že *„opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné*

odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“

29. Správní soudy ustáleně judikují, že v řízení podle § 92 odst. 1 správního řádu správní orgán nezkoumá důvodnost uplatněných žalobních námitek, zkoumá pouze otázku včasnosti a přípustnosti odvolání; odvolání nezamítá z věcných důvodů. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. Proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. K tomu soud odkazuje na relevantní doktrinní závěry, např. *Jemelka, Pondělíčková, Bobadlo*, Správní řád, komentář, 4. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, str. 447 a násl., či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, čj. 5 As 18/2011 - 81, ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 61/2014 - 34, či ze dne 26. 1. 2017, čj. 7 As 292/2016 - 29.
30. Zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu tedy není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011 - 87).
31. Z citované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru rovněž vyplývá, že zamítnutí opožděného či nepřípustného odvolání nemá vliv na právní moc napadeného rozhodnutí, na rozdíl od zamítnutí odvolání po věcném přezkumu (§ 90 odst. 5 správního řádu). To je dáno již tím, že zatímco posléze uvedené rozhodnutí tvoří s přezkoumávaným rozhodnutím jeden celek, rozhodnutí o opožděném nebo nepřípustném odvolání s napadeným rozhodnutím jeden celek netvoří.
32. Uvedené závěry pak zprostředkovane ovlivňují rovněž rozsah soudního přezkumu rozhodnutí, jímž bylo odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost. Je zřejmé, že v takovém případě správní soud na půdorysu uplatněných žalobních námitek přezkoumá, zda správní orgán v konkrétní věci správně uvážil o nedostatku procesních podmínek k meritornímu posouzení podaného odvolání.
33. Soud se proto se zřetelem k závěrům vyplývajícím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, čj. 7 As 122/2011 - 194) mohl v takto vymezených mezích soudního přezkumu zabývat toliko přezkoumáním dodržení zákonných podmínek pro zamítnutí podaného odvolání pro opožděnost. Nemohl se zabývat těmi částmi podané žaloby, v nichž žalobce zpochybňoval zákonnost samotného Prvostupňového rozhodnutí (srov. dále).
34. Soud dále připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu se vztahuje nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o správním řízení vůbec nevěděl, neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, čj. 1 As 45/2007 - 48). Je reakcí zákonodárce na problematické situace, kdy správní orgán opomene oznámit některým účastníkům řízení rozhodnutí, přičemž

toto opomenutí má vážné následky pro účastníky, kteří mohli žít v domněnání, že svá práva vykonávají či povinnosti plní na základě pravomocného rozhodnutí. Nejistota takových účastníků řízení je zmírněna zavedením objektivní a subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, čj. 9 As 131/2013 - 53, či ze dne 23. 1. 2019, čj. 6 As 174/2018 - 32).

35. Správní řád tedy umožňuje opomenutým účastníkům zvrátit právní moc vydaného rozhodnutí ještě po dobu 30 dnů, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděli, nejpozději však do jednoho roku od oznámení rozhodnutí poslednímu z (neopomenutých) účastníků. Zmeškání úkonu přitom nelze prominout. Poté již dostává přednost právní jistota a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, čj. 10 As 21/2017 - 83, či ze dne 24. 9. 2018, čj. 8 As 66/2017 - 36).
36. Soud nad rámec uvedeného pro úplnost uvádí, že dle pravidla vyplývajícího z § 84 odst. 3 správního řádu je však třeba v případě vedení řízení o odvolání podaném podle § 84 odst. 1 správního řádu zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře.
37. Soud s ohledem na takto vyložená právní a navazující judikatorní východiska zdůrazňuje, že poukazoval-li žalobce v podané žalobě (viz námitky na str. 2 – 3 a na str. 7 rekapitulované výše v části III. tohoto rozsudku pod body 11, 12 a 17) na to, že žalovaný posoudil věc čistě formalisticky v intencích § 84 odst. 1 a potvrdil tak žalobcem blíže popisovaný nezákonný stav založený Prvostupňovým rozhodnutím, míjí se jeho námitky s výše popsáním předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým bylo odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost.
38. Soud v tomto směru podotýká, že mezi žalobcem a žalovaným není sporným, že stavební úřad zatížil řízení vedoucí k vydání Stavebního povolení zásadní vadou, když nesprávně určil okruh účastníků řízení a opomenul s žalobcem (a dalšími osobami) jako s účastníkem stavebního řízení jednat, přestože mu postavení účastníka řízení z titulu vlastnického práva k sousední stavbě nepochybně náleželo. Výše však bylo vysvětleno, že právě pro takové případy je třeba uplatnit pravidlo obsažené v § 84 odst. 1 správního řádu umožňující opomenutým účastníkům zvrátit právní moc vydaného rozhodnutí za předpokladu, že bude odvolání proti takovému rozhodnutí podáno při dodržení subjektivní i objektivní lhůty předvídané v předmětném ustanovení, přičemž zmeškání této lhůty nelze prominout. Správní soudy přitom v minulosti opakovaně judikovaly, že po uplynutí bytí jen některé z uvedených lhůt nastupuje s ohledem na obecné právní principy požadavek ochrany právní jistoty a opomenutí účastníci se s tímto stavem musejí smířit, jakkoli jde o stav odporující zákonu, a to s výjimkou těch účastníků, kterým náleží postavení tzv. esenciálního účastníka podle § 27 odst. 1 správního řádu.
39. S ohledem na právě uvedené tak soud přisvědčuje žalovanému, že jeho úlohou bylo se zřetelem k výše popsáním judikatorním mantinelům na daném skutkovém půdorysu toliko posoudit, zda bylo odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žalobcem jako opomenutým účastníkem podáno ve lhůtě uvedené v § 84 odst. 1 správního řádu, resp. zda mu eventuálně nesvědčilo postavení tzv. esenciálního účastníka dle § 27 odst. 1 správního řádu, ve vztahu k němuž nelze lhůtu v § 84 odst. 1 správního řádu aplikovat. Takto byl tedy fakticky vymezen předmět řízení vedeného žalovaným; odpovídajícím způsobem je pak s ohledem na shora uvedené vymezen i předmět soudního přezkumu. Není proto

úlohou soudu, aby se blíže zabýval shora rekapitulovanými námitkami poukazujícími na nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí a na jím založený nezákonný stav zasahující žalobcem tvrzeným způsobem do jeho práv, jehož existence ostatně není mezi žalobcem a žalovaným sporná.

40. V návaznosti na výše uvedené se proto soud při posouzení včasnosti podaného odvolání optikou § 84 odst. 1 správního řádu a navazující rozhodovací praxe správních soudů zaměřil (na půdorysu uplatněných žalobních bodů) především na to, zda žalobci ve stavebním řízení náleželo postavení tzv. esenciálního účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, nebo postavení účastníka řízení ve smyslu odst. 2 uvedeného ustanovení.
41. Soud v tomto směru doplňuje, že žalobce v rámci uplatněných žalobních bodů nenamítal, že účastníky stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona, tedy vlastníky sousedního pozemku nebo stavby na něm, je třeba považovat za tzv. esenciální účastníky správního řízení, nikoli za účastníky podle § 27 odst. 2 správního řádu. Svou žalobní obranu založil na tom, že byl spolu s osobami zúčastněnými na řízení ve skutečnosti účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. b) stavebního zákona jako vlastník stavby, na níž má být provedena změna stavby, odlišný od stavebníka, a náleželo mu proto postavení tzv. esenciálního účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu.
42. Uvedenému jádru žalobní obrany však soud nemohl z dále popsanych důvodů přisvědčit.
43. Soud podotýká, že žalovaný, veden k tomu závazným právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2017, čj. 11 A 164/2015 - 45, jímž bylo zrušeno Původní rozhodnutí o odvolání, v dalším průběhu řízení zaměřil své zkoumání na posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce spolu s dalšími odvolateli poukazoval na své postavení z pohledu podmínek uvedených v § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to v souvislosti s tvrzeními o společné štítové zdi domů č. p. W a č. p. X. V reakci na námitky vznesené v doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2017, dle nichž oba domy mají společnou štítovou zeď, kterou nelze od domu č. p. W oddělit, a štítová zeď je tedy součástí stavby obou domů, přičemž její součástí a tedy i součástí stavby domu č. p. W mají být vzduchotechnika, klimatizační jednotky a další blíže neoznačená technologická zařízení (srov. str. 3 čtvrtý odstavec doplnění odvolání z 8. 11. 2017), žalovaný v součinnosti se stavebním úřadem doplnil v průběhu odvolacího řízení do správního spisu další podklady pro rozhodnutí.
44. Soud ze správního spisu ověřil, že v reakci na shora rekapitulované námitky obsažené v doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2017 byl správní spis doplněn o historickou projektovou dokumentaci domů č. p. X a č. p. W z let 1891 – 1893, z níž vyplývá, že oba domy byly v rozhodné době navrženy jako stavby s vlastními základy a štítovou zdí. Dále byla v průběhu odvolacího řízení provedena kontrolní prohlídka stavby domu č. p. X. Z protokolu ze dne 15. 3. 2018, čj. OV/092050/2017/Mat, přitom vyplývá, že provedeným měřením bylo prokázáno, že tloušťka štítové zdi domu č. p. X odpovídá rozměrům uvedeným v projektové dokumentaci ke stavbě domu z roku 1891, přičemž zároveň bylo prokázáno, že nově osazené svislé potrubí vzduchotechniky není kotveno do štítové zdi, ale do obvodového zdiva domu č. p. X.
45. V reakci na podání ze dne 5. 4. 2018 pak byla k návrhu odvolatelů provedena rovněž kontrolní prohlídka domu č. p. W. Z protokolu ze dne 15. 5. 2018,

čj. OV/033781/2018/Mat, se podává, že provedeným měřením bylo při kontrolní prohlídce prokázáno, že tloušťka štitové zdi domu č. p. W odpovídá rozměrům uvedeným v projektové dokumentaci ke stavbě domu z r. 1892 a že je tedy i tento dům vybaven vlastní štitovou zdí.

46. Soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Je to tedy žalobce, kdo v tomto typu soudního řízení konstrukcí žalobních námitek ovlivňuje rozsah soudního přezkumu. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady Napadeného rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jeho advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
47. Soud se tak mohl při vědomí významu uvedené zásady zabývat toliko těmi námitkami, které žalobce v podané žalobě vznesl.
48. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že žalobce v podané žalobě nečinil výše popsaná skutková zjištění plynoucí z doplnění dokazování po zrušení Původního rozhodnutí o odvolání spornými. Žalobce především v podané žalobě nikterak nenamítal, že by skutkové závěry žalovaného, dle nichž je potrubí vzduchotechniky ukotveno k fasádě domu č. p. X (nikoli ke štitové zdi) a dle nichž oba domy nemají společnou štitovou zeď, byly v rozporu se skutečným stavem věci či v rozporu s poznatky plynoucími z podkladů pro rozhodnutí založených ve správním spisu, tj. že by žalovaný v tomto ohledu hodnotil provedené důkazy nesprávně. Zatímco v doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2017 žalobce stavěl svou procesní obranu především na závěru, že oba domy mají společnou štitovou zeď, do níž mají být ukotveny vzduchotechnika, klimatizační jednotky a další blíže neoznačená technologická zařízení, v podané žalobě již skutkové tvrzení o společné štitové zdi, o něž opíral svou argumentaci stran postavení účastníka dle § 109 písm. b) stavebního zákona ve spojení s § 27 odst. 1 správního řádu, opustil a tvrdil v daném ohledu již toliko to, že Stavba domu č. p. X na stavbu domu č. p. W bezprostředně navazuje, když oba domy na sebe vzájemně navazují štitovou zdí.
49. Byly to přitom právě skutkové závěry o tom, že potrubí vzduchotechniky (klimatizace) není ukotveno ke štitové zdi, ale k fasádě domu č. p. X, resp. že oba domy nemají společnou štitovou zeď, ale každý má svou samostatnou štitovou zeď co do parametrů odpovídajících dobové projektové dokumentaci z let 1891 – 1893, jež byly ve světle odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela zjevně klíčovým elementem pro meritorní závěr žalovaného, dle něhož žalobcem akcentované technické vybavení není součástí stavby domu č. p. W a uvedeným způsobem tak není zasahováno do vlastnických práv žalobce způsobem, který by založil jeho postavení jako účastníka správního řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu.
50. Žalobce v podané žalobě tyto skutkové a navazující právní závěry nezpochybnil. Soud se proto v daném směru pro absenci žalobních námitek zpochybňujících předmětné skutkové závěry omezuje na poznámku, že žalovaný dle přesvědčení soudu v daném ohledu dostál

požadavkům vyplývajícím ze závazného právního názoru vysloveného v rozsudku soudu ze dne 12. 10. 2017, čj. 11 A 164/2015 - 45, řádně doplnil skutkové poznatky potřebné pro posouzení povahy účastenství žalobce v předmětném řízení, jež posléze správně právně posoudil. Uvedenému skutkovému a navazujícímu právnímu závěru nelze dle soudu ničeho vytknout.

51. Jedinou konkrétnější námitkou spadající pod výše popsané mantinely přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 92 odst. 1 ve spojení s § 84 odst. 1 správního řádu, jejímž prostřednictvím žalobce zpochybňoval závěr žalovaného o tom, že mu svědčilo toliko postavení účastníka řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona ve spojení s § 27 odst. 2 správního řádu, pak byla námitka, dle níž se žalovaný výslovně věnoval toliko otázce potrubí vzduchotechniky (klimatizace) a nevypořádal se s dalšími námitkami odvolatelů uvedenými v jejich vyjádření ze dne 5. 4. 2018, vztahujícími se k posouzení výše uvedené otázky jejich účastenství ve stavebním řízení. Žalobce přitom v tomto směru konkrétněji doplnil, že se žalovaný nevyjádřil k námitkám týkajícím se ukotvení technologických zařízení v místnosti č. 2.04 (tj. v kuchyni předmětné restaurace) ve štitové zdi a nezkoumal, jak podle projektové dokumentace přiložené k žádosti o stavební povolení mají být tato zařízení v této zdi ukotvena, a zda toto ukotvení přímo zasahuje, nebo nezasahuje stavbu domu č. p. W. Z uvedeného žalobce dovozoval, že otázka, zda odvolatelé jsou, či nejsou tzv. esenciálními účastníky stavebního řízení, nebyla žalovaným řádně posouzena.
52. Soud s poukazem na shora popsany význam dispoziční zásady podotýká, že žalobce až na jedinou výjimku konkrétně neidentifikoval okruh námitek či tvrzení, jež měly zůstat v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stranou pozornosti žalovaného. Soud již výše akcentoval, že v tomto typu soudního řízení není jeho úlohou, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel a vyhledával za žalobce námitky, které případně zůstaly v odůvodnění Napadeného rozhodnutí bez reakce. Soud proto v daném ohledu v míře obecnosti odpovídající vznesené žalobní námitce podotýká, že se žalovaný neopomněl v odůvodnění vypořádat se všemi klíčovými námitkami vznesenými žalobcem v průběhu odvolacího řízení a Napadené rozhodnutí v tomto ohledu nelze v žádném ohledu považovat za nepřezkoumatelné.
53. Pokud jde o žalobcem konkrétně označenou námitku vznesenou v podání ze dne 5. 4. 2018, kterou se žalovaný podle žalobních tvrzení údajně zcela opomněl zabývat, soud připouští, že žalobce (spolu s dalšími odvolateli) v doplnění podání ze dne 5. 4. 2018 skutečně namítal, že z dokumentace Stavby plyne, že v místnosti 2.04 má být kuchyně, v níž mají být umístěna technická či technologická zařízení zakreslená u předmětné štitové zdi, jež v ní mají být ukotvena a mají tak být součástí stavby. Jiné konkrétní námitky úzce související s posouzením povahy účastenství žalobce v předmětném podání, ani v pozdějším průběhu řízení nedoplnil.
54. Soud nicméně nepřehlédl, že uvedená námitka týkající se technického/technologického zařízení byla žalobcem v podání ze dne 5. 4. 2018 výslovně spojována právě s ukotvením tohoto zařízení do štitové zdi. Fakticky tak šlo o rozvedení námitek uvedených v doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2017 poukazující obecněji na další blíže neoznačená technologická zařízení ukotvená do oběma domům společné štitové zdi, a to poukazem na zařízení, jež by mělo být umístěno v místnosti 2.04 (kuchyně).

55. Jak však bylo uvedeno výše, žalovaný před vydáním Napadeného rozhodnutí řádně prověřoval skutkové tvrzení žalobce a dalších odvolatelů stran společné štítové zdi, přičemž na základě doplněného dokazování dospěl k (žalobcem v žalobě nezpochybněnému) skutkovému závěru o tom, že oba domy společnou štítovou zeď nemají, ale naopak každý z nich má svou samostatnou štítovou zeď co do parametrů odpovídajících dobové projektové dokumentaci z let 1891 – 1893. Právě tento skutkový a na něj navazující právní závěr přitom podle soudu představuje dostatečnou reakci žalovaného na námitku vznesenou v podání ze dne 5. 4. 2018, jež žalobce shodně spojoval s tvrzením o ukotvení technologického vybavení do štítové zdi.
56. Soud je přesvědčen, že žalovaný závěry uvedenými v Napadeném rozhodnutí vyčerpал rozsah námitek uvedených v doplnění odvolání ze dne 8. 11. 2017 a podání ze dne 5. 4. 2018 a přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval tvrzení žalobce o ukotvení technologických zařízení do štítové zdi za okolnosti zakládající postavení žalobce jako tzv. esenciálního účastníka dle § 27 odst. 1 správního řádu. Závěr žalovaného, že oba domy mají samostatnou štítovou zeď co do parametrů odpovídajících dobové projektové dokumentaci z let 1891 – 1893, představuje dle soudu adekvátní procesní odpověď na uplatněné odvolací námitky za situace, kdy tyto námitky (tedy i námitky týkající se vybavení místnosti 2.04) byly spojovány právě s tvrzením o ukotvení do společné štítové zdi.
57. Je třeba připomenout, že Ústavní soud i správní soudy konstantně judikují, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
58. V posuzovaném případě proto nelze žalovanému vytýkat, pokud v odůvodnění Napadeného rozhodnutí své obecné závěry akcentující existenci samostatných štítových zdí výslovně nereprodukoval rovněž ve vztahu k technologickému zařízení, jež by mělo být dle projektové dokumentace Stavby umístěno v místnosti 2.04, a to za situace, kdy odůvodnění Napadeného rozhodnutí postavil na dostatečně důkazně podloženém popření skutkového tvrzení žalobce týkajícího se společné štítové zdi, s nímž žalobce nade vší pochybnost spojoval mj. i námitku týkající se technologického vybavení v kuchyni. Soud přitom pro úplnost podotýká, že z žádného podkladu založeného ve správním spisu nevyplývá, že by snad mělo být technické zařízení v místnosti 2.04 ukotvováno do štítové zdi domu č. p. X způsobem, který by se sebou nesl zásah do samostatné štítové zdi domu č.

p. W. Žádná taková okolnost ze správního spisu nevyplývá. Jak přitom správně upozornil žalovaný, ani žalobce žádnou takovou okolnost v průběhu správního řízení ani v podané žalobě výslovně nenamítal a netvrdil, že případná ukotvení technologických zařízení v místnosti označené č. 2.04 přesáhnou hloubku 30 cm, natož aby takové své případné tvrzení jakkoli prokazoval.

59. Soud proto v návaznosti na shora uvedené přisvědčil žalovanému, že v posuzovaném případě svědčilo žalobci a osobám zúčastněným na řízení účastenství na základě § 109 písm. e) stavebního zákona. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se žalobcem zacházel jako s účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu a jeho odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl jako opožděné podle § 92 odst. 1 ve spojení s § 84 odst. 1 správního řádu. Jakkoli soud vnímá důvody, pro které žalobce a osoby zúčastněné na řízení pocítují danou situaci úkorně, nemohl než uzavřít, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu zatíženo vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát. Je na žalobci a na osobách zúčastněných na řízení, aby zvážily možnost uplatnění práv vyplývajících jim z právní úpravy odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem u civilních soudů.
60. Soud pak již toliko pro úplnost podotýká, že pokud žalobce poukazoval na to, že mu o probíhajícím stavebním řízení ani o vydání Prvostupňového rozhodnutí nebylo nic známo a že stavebník vyvěsil tabulku o povolení stavby a zahájil vlastní stavební práce až po uplynutí jednoho roku od nabytí právní moci Prvostupňového rozhodnutí a znemožnil mu tím, aby mohl bránit svá práva proti nezákonnému postupu stavebního úřadu, je třeba přisvědčit žalovanému, že doba, kdy bylo skutečně se stavbou započato, nemá na běh objektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem řízení ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu vliv.
61. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. června 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu